

Sygn. akt II AKa 35/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 r.

3. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

4. Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

5. Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk (spr.)

6. SO del. do SA Robert Mąka

7. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

8. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin - Śródmieście w Szczecinie Grzegorza Wiśniewskiego

9. po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2021 r. sprawy

10. M. M. (1)

11. oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 156 § 3 kk w związku z art. 64 § 1 kk

12. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz obrońcy oskarżonego

13. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

14. z dnia 4 grudnia 2020 r. sygn. akt III K 161/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że uznaje M. M. (1) za winnego tego, iż w dniu 30 sierpnia 2019 roku w S., w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 6 lipca 2013 roku do 5 listopada 2016 roku kary 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2013 roku w sprawie sygn. akt. III K 225/13 za przestępstwo podobne z art. 156§1 pkt 2 i § 3 k.k., w zamiarze ewentualnym spowodowania ciężkich obrażeń ciała uderzył D. W. (1) pięścią w głowę czym spowodował jego upadek na twarde podłoże i uderzenie o nie głową, wywołujące u D. W. (1) ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci krwiaka podskórnego w okolicy potylicy z licznymi krwiakami podczepcowymi w okolicach potylicznych i ciemieniowych, mnogie wielofragmentowe złamania kości twarzoczaszki oraz sklepienia i podstawy czaszki z wgłębieniem kości potylicznej po stronie lewej wewnątrzczaszkowo, ostre krwiaki przymózgowe w okolicy ciemieniowo-skroniowo-potylicznej lewej oraz w okolicy czołowo-skroniowo-ciemieniowej prawej, a także ogniska stłuczenia płatków czołowych z cechami krwawienia podpajęczynówkowego oraz wykładnikami ciasnoty wewnątrzczaszkowej, stanowiące chorobę realnie zagrażającą życiu, a w konsekwencji zapalenia płuc, jako powikłania u osób z ciężkimi obrażeniami ośrodkowego układu nerwowego, dalsze następstwo w postaci zgonu D. W. (1) w dniu 17 kwietnia 2020 roku, który to skutek w postaci zejścia śmiertelnego oskarżony mógł przewidzieć, tj. czynu z art. 156§1 pkt 2 i §3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na mocy art. 156§3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. prostuje oczywistą omyłkę pisarską z zapisie słownym wynagrodzenia obrońcy zasądzonego w punkcie V w ten sposób, iż zamiast zapisów w nawiasach „jednego tysiąca dwóch złotych i 20/100” wprowadza zapis „jednego tysiąca

czterystu dwóch złotych 20/100” oraz zamiast zapisu: „dwieście sześćdziesiąt złotych i 20/100” wpisuje: „dwieście sześćdziesiąt dwa złote i 20/100”;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od skarbu Państwa na rzecz adwokata A. B. kwotę 738,- (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1/2 (jedną drugą) wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 600 (sześćset) złotych opłaty za obie instancje.

SSO (del.) Robert Mąka SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 35/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie III K 161/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obrońca zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 427§1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 kpk zarzucił mu obrazę przepisów postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

- art. 7 kpk, art. 4 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. M. (1) i uznanie ich za wiarygodne jedynie w części odnoszącej się do przyjętej przez sąd I instancji wersji zdarzeń w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego od pierwszego przesłuchania są logiczne, stanowcze, konsekwentne i wiarygodne,

- art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadków D. W. (2) i Ł. T. (1) i obdarzenie wiarą zeznań złożonych przez tych świadków w całości w postępowaniu sądowym, w sytuacji gdy w postępowaniu przygotowawczym świadkowie ci zeznawali odmiennie,

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka W. L. (1) i pominięcie tej okoliczności, a która wynika z zeznań

świadka złożonych na rozprawie 6 października 2020 r., że to oskarżony został słownie i fizycznie zaatakowany przez grupę mężczyzn,

- art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, załączonych do akt sprawy zdjęć z obrażeniami na ciele oskarżonego, w oparciu o zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego,

- art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk przez dowolną, a nie swobodną ocenę pisemnej oraz ustnej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej M. P., a nadto rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez nieprawidłowe uznanie przez Sąd I instancji, że istnieje związek

przyczynowy pomiędzy zdarzeniem z 30 sierpnia 2019 r. a skutkiem w postaci śmierci pokrzywdzonego 17 kwietnia 2020 r. na skutek powikłań ze strony układu oddechowego i krążenia, w przebiegu odoskrzelowego zapalenia płuc, w sytuacji gdy biegły w swojej opinii ustnej złożonej przed sądem wskazał mm, że: „nie mogę tu jednoznacznie kategorycznie powiedzieć, że zapalenie płuc nastąpiło jako powikłanie, o którym mówię. Nie ma takiej naukowej możliwości, żebym wyraził się kategorycznie. O takim związku przekonuje mnie jednak doświadczenie i kliniczne i medyczne. Ja chce wyjaśnić, że w tego typu sprawach nigdy nie można na 100 % kategorycznie stwierdzić, że dana jednostka choroba rozwinęła się z tego, a nie innego powodu (...)”

w konsekwencji obrazy ww. przepisów

postępowania
zarzucam także:

- błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mający wpływ na
treść tego orzeczenia
przez przyjęcie, że
pokrzywdzony D. W.
(1) nie brał udziału
w jakimkolwiek
agresywnym
zachowaniu wobec
oskarżonego, niczym
go nie prowokował
a nadto, że został
przez oskarżonego
zniechęca, bez
powodu uderzony,
jeden raz pięścią
w głowę, w
wyniku czego stracił
równowagę i
bezwładnie upadł na
ziemię z całym
impetem swego
ciała, uderzając
głową o twarde
betonowe podłoże,
przy jednoczesnym
pominięciu faktu, że
zachowanie
oskarżonego podjęte
zostało w obronie
koniecznej w celu
odparcia
bezpośredniego,
bezprawnego
zamachu na jego
zdrowie i życie,
jakim był atak na
jego osobę grupy
mężczyzn w której to
grupie znajdował się
również D. W. (1),

- błąd w ustaleniach
faktycznych

przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia przez przyjęcie, że Ł. T. (1) dopiero po zadaniu ciosu D. W. (1) zaatakował oskarżonego zadając mu ciosy pięściami,

- błąd w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia przez przyjęcie, że zachodzi związek przyczynowy między zdarzeniem z 30 sierpnia 2019 r., a skutkiem w postaci śmierci D. W. (1) 17 kwietnia 2020 r. w sytuacji gdy obrażenia u D. W. (1) powstały w wyniku nieszczęśliwego upadku głową na twarde podłoże, a nie były wywołane przez sam cios oskarżonego,

- błąd w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia i wymiar kary przez przyjęcie, że oskarżony uciekł z miejsca zdarzenia i po 30 sierpnia 2019 r. ukrywał się po powzięciu informacji o ewentualnych

skutkach swego zachowania, aż do ujęcia, w sytuacji, gdy oskarżony był zmuszony uciekać przed agresywną grupą atakujących go osób, a nadto wyjechał za granicę nie z powodu ukrywania się przed organami ścigania, a z chęci zarobienia pieniędzy na opłacenie pomocy prawnej.

Ewentualnie na podstawie art. 438 pkt 1 kpk zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 25 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, w której działanie oskarżonego zakwalifikować należało jako działanie w ramach obrony koniecznej, w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na własne zdrowie i życie ze strony pokrzywdzonego i pozostałej grupy osób;

Z ostrożności procesowej gdyby Sąd nie uznał powyższych zarzutów za zasadne, na podstawie art.

	<p>438 pkt 4 kpk oraz art. 427 § 2 kpk wyrokowi zarzucił rażąco surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary oraz środka kompensacyjnego (nawiązek) w stosunku do stopnia winy oraz właściwości osobistych oskarżonego, a także mając na uwadze przyczynienie się D. W. (1) do powstania szkody i jej zakres oraz brak dowodów określających sytuację życiową matki i córki pokrzywdzonego po śmierci pokrzywdzonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wszystkie zarzuty dotyczące rozstrzygnięć o odpowiedzialności karnej oskarżonego są bezzasadne. Za słuszne Sąd odwoławczy uznał natomiast zakwestionowanie przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego ustalenia dotyczące strony podmiotowej,</p>				

zamiaru
oskarżonego,
kwalifikacji prawnej
czynu i, mając na
względzie
argumentację
oskarżycieli,
zaskarżony wyrok
w tym zakresie
zmienił. Nie zgodził
się tylko częściowo z
wnioskiem
prokuratora i
motywacją
dotyczącą kary.
Uznał, że
podniesione przez
prokuratora w
apelacji okoliczności
obciążające nie są
wystarczające do
wymierzenia takiej
surowej kary, jakiej
żąda prokurator,
a kary 8 lat
pozbawienia
wolności. Dostrzec
należy to, iż
oskarżony zadał
pokrzywdzonemu
tylko 1 cios, a
skutek w postaci
śmierci obejmował
łżejszą postacią
nieumyślności. M.
M. przyznał
częściowo do
popelnienia czynu,
przeprosił rodzinę
pokrzywdzonego,
wyraził skruchę, w
ostatnim okresie
ustabilizował swoją
sytuację rodzinną.
Te okoliczności
łagodzące
przemawiają za
miarkowaniem kary,
która i tak
stanowi ponad 1,5

krotność dolnej granicy zagrożenia.

Przychylenie się do apelacji oskarżycieli oznacza jednocześnie odrzucenie przez Sąd Apelacyjny zastrzeżeń obrońcy dotyczących oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych, w tym i co do działania w ramach kontratypu oraz krytyki kary co do jej rażącej surowości.

Należy zgodzić się z oceną dowodów przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji. Zasadnie Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków Ł. T. (1) i D. W. (2) z rozprawy, a nie z postępowania przygotowawczego w zakresie tego co widzieli i w jakiej części zdarzenia uczestniczyli.

Świadkowie w śledztwie, nie chcąc mieszać siebie w przebieg zdarzenia i dla uniknięcia zeznawania w sądzie, pomijali w nim swój udział. Takie wytłumaczenie świadków co do zmiany swoich zeznań należy uznać za przekonujące, a

tym samym za prawidłowe przyjęcie należy ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące przebiegu zdarzenia, za wyjątkiem oczywiście zamiaru oskarżonego.

Właściwie także Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia oskarżonego nie dając im wiary w tej części, w której pozostają one w niezgodzie z zeznaniami świadków Ł. T. i D. W. o spięciu pomiędzy oskarżonym oraz świadkami i sposobie zadania ciosu pokrzywdzonemu przez M. M.. Z tych dowodów (zeznań świadków) wynika, iż D. W. (1) nie był uczestnikiem przepychanki i utarczki słownej pomiędzy świadkami i oskarżonym. Nie zamierzał się też włączyć się do niego przeciwko M. M.. Znajdując się blisko koło oskarżonego został przez M. M. całkowicie bezzasadnie uderzony mocno pięścią w głowę, co skutkowało dalszymi następstwami szczegółowo

opisanymi w wyroku. Świadek Ł. T. mówi, iż pokrzywdzony przesuwał się tak jakby chciał odsunąć się z miejsca zdarzenia. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji uznał wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczące przebiegu zdarzenia za niewiarygodne. Zresztą wyjaśnienia oskarżonego dotyczące pobicia oskarżonego przez wiele osób, o powaleniu go na ziemię i przypadkowym ciosie wyprowadzonym do D. W., który miał być jednym z napastników, nie znajdują też potwierdzenia w zeznaniach świadka W. L. (1), który mówi jedynie o wyzywaniu i szarpaniu się pomiędzy oskarżonym, a dwiema osobami (k. 516v.-517). Tak przedstawiony przebieg zdarzenia przez tego świadka potwierdza przecież to co o nim mówią Ł. T. i D. W. o szarpaniu oraz wymianie zdań, jak również potwierdza prawidłowość ustaleń faktycznych w tym zakresie.

Ponadto świadek Ł. T. na rozprawie nie zaprzecza, że po tym, jak oskarżony uderzył D. W. on zadał oskarżonemu kilka ciosów (k. 507v.-508).

Wprawdzie drugi z bezpośrednich uczestników starcia D. W. (2) zeznaje, iż nikt z ich czwórki, bo była jeszcze jedna osoba, która się szybko oddaliła, nie zadał ciosu oskarżonemu, ale w tym zakresie wypowiedź świadka nie można uznać za prawdziwą, co nie podważa wiarygodności jego wypowiedzi z rozprawy w pozostałym zakresie. Świadek ten, po upadku D. W. mógł w pierwszej kolejności zajmować się nim i nie obserwował tego co robił Ł. T.. Nawet gdyby uczestniczył w dalszym ciągu w pobiciu oskarżonego i do tego na rozprawie nie chciał się przyznać, to przecież i tak tego przeinaczenia nie można uznać jako przesądzającego o niewiarygodności całej jego wypowiedzi, która poza tym pozostaje w zgodzie tak z zeznaniami D. W.,

jak i W. L.. Dodać trzeba, iż znajomość świadków z pokrzywdzonym nie oznacza, iż z założenia są nieobiektywni i złożą z tego powodu zeznania fałszywe, obciążające oskarżonego.

Okoliczności sprawy nie wskazują, aby świadkowie tak zrobili. W pierwszych przesłuchaniach nawet zeznali mniej niż wiedzieli o przedmiotowym zdarzeniu, chroniąc przy tym oskarżonego.

Świadek L. mówi o swojej ucieczce z miejsca zdarzenia ze strachu przed napastnikami (grupa mężczyzn) i o tym, że nie widział całego zajścia, jednakże takie wypowiedzi nie sprawiają, iż wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za wiarygodne, bo przecież świadkowie D. W. i Ł. T. nie wypierają się tego, że byli agresywni wobec M. M..

Zresztą sposób zachowania oskarżonego w miejscu zdarzenia, załatwianie się, wulgaryzmy,

agresywność wobec świadków, natarczywe dopytywanie się „o szefa”, posiadanie przy sobie noża również przemawiają za tym, iż nie sposób mówić o agresywności jedynie świadków wobec oskarżonego, a również o takim też nastawieniu oskarżonego wobec nich. Te okoliczności, a przede wszystkim jednoznaczna wymowa zeznań świadka Ł. T. o nieuczestniczeniu D. W. w starciu stanowią o braku jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że zachowanie pokrzywdzonego wobec M. M. było zamachem na oskarżonego i miał on podstawy do zastosowania wobec D. W. obrony koniecznej.

Nawet jeśliby przyjąć, że oskarżony został zaatakowany przez D. W. i Ł. T., to oskarżony nie miał uprawnień do takiego potraktowania D. W., który w tym zamachu na M. M. na pewno

nie uczestniczył.
Przebieg zdarzenia opisywany przez świadków wyklucza także i działanie w błędzie przez oskarżonego co do intencji D. W., który przecież od początku w utarcze z oskarżonym nie uczestniczył i jego zachowanie w chwili zadawania mu ciosu przez oskarżonego na to nie wskazywało. Za taką oceną sytuacji przemawia również i to co o usposobieniu pokrzywdzonego mówi jego matka, iż był spokojnym człowiekiem.

Obrońca powyższym dowodom przeciwstawia wyjaśnienia oskarżonego, które jego zdaniem są logiczne stanowcze, konsekwentne i wiarygodne, a mają je potwierdzać również zdjęcia z obrażeń ciała.

Nie sposób uznać przedstawionych zdjęć za podważających zeznania świadków o sposobie uderzenia D. W. przez M. M. i zarazem przesądzających o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego o

przebiegu zdarzenia, w sytuacji, kiedy świadek Ł. T. mówi o tym, iż zadał kilka ciosów oskarżonemu po tym, jak ten uderzył pokrzywdzonego i żaden inny dowód nie potwierdza tego co mówi M. M. na swoją obronę. Oskarżony nie przedstawia też dokumentacji lekarskiej pobytu w szpitalu. Nawet, gdyby tak było, że z pobicia M. M. przez świadków, wynikły u niego takie następstwa, o jakich mówi i obrazują zdjęcia, to przecież, skoro nastąpiły po uderzeniu pokrzywdzonego przez oskarżonego, to nie mają one wpływu na ocenę postąpienia M. M. wobec D. W..

Obrońca powołuje się na logiczność, stanowczość i konsekwencję wyjaśnień oskarżonego, chociaż żadnego z tych przymiotów jego wypowiedzi nie posiadają. Trudno bowiem przyjąć, aby przy takim jego zachowaniu w rzeczywistości, jakie przedstawia w wyjaśnieniach, świadkowie od razu

rzucili się na niego i pobili go. Oskarżony mówi o grupie napastników, a przecież nawet z zeznań świadka obrony wynika, iż było ich dwóch. Skoro napastnicy byliby tak agresywni, jak mówi, to przecież nie byłby w stanie wyprowadzić takiego ciosu jak to zrobił i do tego w stosunku do osoby, która nie brała udziału w atakowaniu go. Oskarżony w jednych wyjaśnieniach mówi o tym, iż pytał o (...), a w innych, o tym nie wspomina. Ponadto nie sposób zgodzić się z obrońcą i uznać za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego co do celu wyjazdu za granicę, skoro oskarżony nie ustanowił obrońcy z wyboru, zatem tę okoliczność trafnie Sąd pierwszej instancji potraktował jako ukrywanie się. Gdyby oskarżony po powrocie do kraju sam zgłosił się do organów ścigania, wtedy można by jego postawę oceniać inaczej niż

utrudnianie
postępowania.

Powyższe uwagi
prowadzą do
wniosku, iż
całokształt
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie
przemawia za
bezzasadnością
zarzutów i wniosków
obrońcy dotyczących
oceny dowodów,
ustaleń faktycznych
oraz
zapropnowanej
przez skarżącego
oceny prawnej, a
mianowicie
działania w
warunkach obrony
koniecznej i
wniosków o
uniewinnienie
oskarżonego od
popelnienia
zarzuczonego mu
czynu czy też
domaganie się
uchylenia wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego
rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w
Szczecinie.

Nieprzekonujące
jest także
kwestionowanie
oceny biegłego. Sąd
Apelacyjny podziela
w pełni uwagi
biegłego dotyczące
związku
przyczynowego, a
stopień pewności
wypowiedzi biegłego
dotyczącej

wystąpienia
powikłania w pełni
uprawniał Sąd
pierwszej instancji
do poczynienia
ustaleń faktycznych
w tym zakresie
z oparciem się
właśnie na opinii
biegłego. Wiedza
i doświadczenie
biegłego, jak również
zasady
doświadczenia
życiowego dają
podstawy do
uznania, iż wniosek
biegłego co do
związku
przyczynowo
skutkowego
pomiędzy
działaniem
oskarżonego, a
śmiercią D. W.
istnieje i śmierć
pokrzywdzonego nie
jest wynikiem
jedynie
nieszczęśliwego
upadku i uderzenia
głową o twarde
podłoże po
popchnięciu
pokrzywdzonego
przez oskarżonego,
jak stara się to
wykazać obrońca,
lecz po mocnym
uderzeniu pięścią
w głowę osoby
znajdującej się pod
wpływem alkoholu.
Jak zasadnie
wywodzili to
oskarżyciele w
swoich apelacjach, a
i biegły stwierdził
to na rozprawie,
oskarżony mógł

przewidzieć ostateczne następstwa swojego mocnego uderzenia w postaci śmierci na skutek nie tylko złamania kości czaszki czy krwiaków naczyń mózgowych, ale i dalsze jakie wystąpiły u D. W., a mianowicie zmiany psychoorganiczne i zapalenie płuc. Jak przekonująco wykazał to biegły, i co zresztą wynika z doświadczenia życiowego oraz sądowego, są one częstym powikłaniem i przyczyną zgonów, a skoro tak jest, to są podstawy do przyjęcia, że oskarżony mógł je przewidzieć i do przypisania mu nieumyślności spowodowania najdalej idącego skutku. Jeżeli chodzi o umyślność w spowodowaniu ciężkich obrażeń ciała, to Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko pozostałych skarżących i odsyła do argumentacji zawartej w uzasadnieniach ich apelacji o tym, że oskarżony przewidywał i godził się na to, że uderzając mocno pięścią w głowę D.

W., który był pod wpływem alkoholu, spowoduje jego ciężkie obrażenia. Takie obrażenia mogą powstać od samego uderzenia oraz od upadku na twarde podłoże, a ich powstanie, gdy jeszcze weźmiemy pod uwagę nietrzeźwość pokrzywdzonego, jest bardzo wysoko prawdopodobne, co wiadomo także z doświadczenia życiowego. Zatem są podstawy do przypisania oskarżonemu w tym zakresie przewidywania i godzenia się na taki ciężki uszczerbek na zdrowiu, tym bardziej, że ma też doświadczenie przestępne w tym zakresie. Godzenie na taki skutek potwierdza również zachowanie oskarżonego po zdarzeniu. O ile mógł się obawiać świadków, z którymi wdał się w starcie i np. z tego powodu odstąpił od udzielania pomocy pobitemu i oddalił się z miejsca zdarzenia, o tyle uciekając nawet z miejsca przestępstwa, w sytuacji, gdyby nie godził się ze

skutkiem, mógł o konieczności udzielenia pomocy pobitemu i w celu zapobieżenia poważnym jego skutkom, zawiadomić policję czy pogotowie. Tymczasem oskarżony uciekł z miejsca zdarzenia i przez kilka miesięcy ukrywał się, a więc godził się z tym co zrobił i jeszcze unikał przez kilka miesięcy odpowiedzialności karnej, co też jest przejawem aprobaty ciężkich obrażeń ciała wywołanych u pokrzywdzonego.

Zmiana ustaleń faktycznych przez Sąd Apelacyjny w zakresie umyślności ciężkich obrażeń ciała spowodowała nieaktualność zarzutu i argumentacji dotyczącej surowości kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu za inaczej przypisany czyn, postać kwalifikowaną przestępstwa spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, stanowiący zbrodnię zagrożoną nawet karą dożywotniego

pozbawienia wolności. Stopień winy i społecznej szkodliwości tego czynu wespół z właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonego przy uwzględnieniu celów prewencyjnych przemawiają za wymierzeniem kary 8 lat pozbawienia wolności. Przywołane przez obrońcę okoliczności łagodzące przemawiają właśnie za tym, aby nie wymierzać mu kary tak surowej, jak domagał się tego prokurator czy oskarżyciel posiłkowy.

Jeżeli chodzi natomiast o zasądzoną nawiązkę na rzecz M. W. i Z. W., to nie przekonują argumenty skarżącego, iż wysokość nawiązek jest nieadekwatna do stopnia winy i skutków przestępstwa popełnionego przez M. M., bo przecież przypisane przestępstwo należy do najpoważniejszych, zagrożone jest bowiem najsurowsza karą,

gdy zaś chodzi o jego skutek, to jest on najdotkliwszy dla osób najbliższych - matki jak i córki, a poziom krzywdy na najwyższym poziomie. Nie sposób też twierdzić, iż kwota 200 000 zł nie jest rozsądną sumą za spowodowanie najtragiczniejszego skutku w postaci śmierci osoby najbliższej. Zresztą taką sumę ustawodawca przewidział w art. 46§2 kk, a skoro tak uregulował treść tej instytucji, to nie przekonuje argument, iż jest ona niedostosowana do aktualnych warunków i poziomu życia, przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Nie powinna i nie będzie też stanowić źródła wzbogacenia uprawnionych, zważywszy chociażby na to, iż uposażeni mogli liczyć na wsparcie pokrzywdzonego. Córka z racji obowiązku łożenia na jej utrzymanie, a matka nie może już liczyć na wsparcie syna tak materialne, jak i osobiste w przypadku pojawienia się takiej potrzeby w

<p>przyszłości. Tak więc bezdyskusyjnie sytuacja życiowa matki i córki uległa znacznemu pogorszeniu, zatem wątpliwości w tym zakresie zgłaszane przez obronę są nieuzasadnione. Za niewątpliwe należy uznać także doznanie przez osoby uprawnione głębokich przeżyć w związku ze śmiercią osoby najbliższej. Dlatego też Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do obniżenia tego świadczenia, tym bardziej przecież, że zmienił wyrok na niekorzyść oskarżonego i to w sposób zasadniczy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>W oparciu o tak skonstruowane zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p> <p>Z ostrożności procesowej gdyby Sąd nie uznał powyższych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

zarzutów za zasadne,
na podstawie art.
438 pkt 4 kpk oraz
art. 427 § 2 kpk
wyrokowi zarzucił
rażącą surowość
i tym samym
niewspółmierność
orzeczonej kary oraz
środka
kompensacyjnego
(nawiązek) w
stosunku do stopnia
winy oraz
właściwości
osobistych
oskarżonego, a także
mając na uwadze
przyczynienie się D.
W. (1) do powstania
szkody i jej zakres
oraz brak dowodów
określających
sytuację życiową
matki i córki
pokrzywdzonego po
śmierci
pokrzywdzonego
wniósł o:

- złagodzenie
orzeczonej wobec
oskarżonego kary,

- uchylene,
względnie obniżenie
zasądzonych
środków
kompensacyjnych
(nawiązek),

- zwolnienie
oskarżonego z
ponoszenia kosztów
postępowania;

Na podstawie art.
105 § 2 kpk wnioskował o
sprostowanie
oczywistych omyłek
pisarskich

znajdujących się w pkt. V zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

a) w miejsce słownego zapisu przyznanej obrońcy kwoty tytułem poniesionych kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu tj.: „Jednego tysiąca dwóch złotych i 20/100 wpisać „jednego tysiąca czterystu dwóch złotych i 20/100”,

b) w miejsce należnego podatku VAT tj.: „dwieście sześćdziesiąt złotych i 20/100” wpisać „dwustu sześćdziesięciu dwóch złotych i 20/100”,

co będzie odpowiadać zawartemu w tym punkcie zapisowi liczbowemu w/w kwot.

Z najdalej posuniętej ostrożności procesowej na wypadek gdyby Sąd nie podzielił stanowiska obrońcy, że są to oczywiste omyłki pisarskie, zaskarżył również punkt V. przedmiotowego wyroku i wniósł o jego zmianę

<p>i zasądzenie na rzecz obrońcy kwoty 1402,20 zł (jednego tysiąca czterystu dwóch złotych 20/100) w tym 262,20 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote 20/100) należnego podatku VAT tytułem poniesionych kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu; nadto wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za postępowanie odwoławcze i oświadczył, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Uwzględnienie apelacji oskarżycieli sprawiło, iż wszystkie wniosku obrońcy dotyczące meritum sprawy nie zasługiwały na uwzględnienie. Wniosek dotyczący oczywiste omyłki pisarskiej w zakresie kosztów zasługiwał w całości na</p>			

uwzględnienie. Jego aprobatą spowodował nieaktualność zarzutu dotyczącego nieprawidłowego wyliczenia kosztów zastępstwa procesowego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie dostrzeżono.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Co do nawiązki, zaliczenia tymczasowego aresztowania, dowodów rzeczowych.		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
W tym zakresie wyrok był prawidłowy, co wykazano wyżej odnośnie nawiązki, a pozostałe orzeczenia są następstwem stosowania tymczasowego aresztowania i zabezpieczenia dowodów rzeczowych do sprawy.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wina, kwalifikacja i kara oraz oczywiste omyłki w zapisach dotyczących kwoty zasądzzonego wynagrodzenia dla obrońcy.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Przedstawione wyżej przy omawianiu zarzutów apelacji obrońcy.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
Nie dotyczy.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
Nie zaistniała.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania.	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie dotyczy.			
5.3.1.4.1.	Nie dotyczy.	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie zaistniały.		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie było podstaw do ich formułowania.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie wystąpiły.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie było podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych i opłaty. Z uwagi na to, iż trzy podmioty zaskarżyły wyrok, apelacje oskarżycieli Sąd uwzględnił w znacznej części, ale nie w całości należało	

oskarżonego w
połowie obciążyć
kosztami
postępowania
odwoławczego (art.
636§1 kpk). Zasady
słuszności
przemawiają za tym,
aby nie obciążać
nimi oskarżyciela
posiłkowego. O
opłacie orzeczono na
podstawie art. 2 ust.
1 pkt 6 w zw. z
art. 10 ust. 1 ustawy
z dnia 23 czerwca
1973 roku o opłatach
w sprawach karnych
(Dz.U. z 1983 r. Nr
49, poz. 223 ze zm.).

O wynagrodzeniu
obrońcy z urzędu
Sąd orzekł na
zasadzie art. 29
ustawy z dnia 26
maja 1982 r. prawo
o adwokaturze (tj.
z dnia 16 września
2020 r. Dz.U. z
2020 r. poz. 1651)
i § 17 ust. 2
pkt 5 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 3 października
2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu
(tj. z dnia 30
listopada 2018 r.
Dz.U. z 2019 r. poz.
18 ze zm.).

7. PODPIS	
SSO del. Robert Mąka SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt. I wyroku.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana